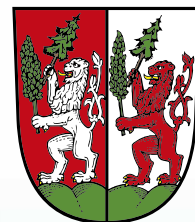

Bělohradské listy

Vydáno 22. 7. 2016 • Ročník XVI • Cena 16 Kč

léto / 2016

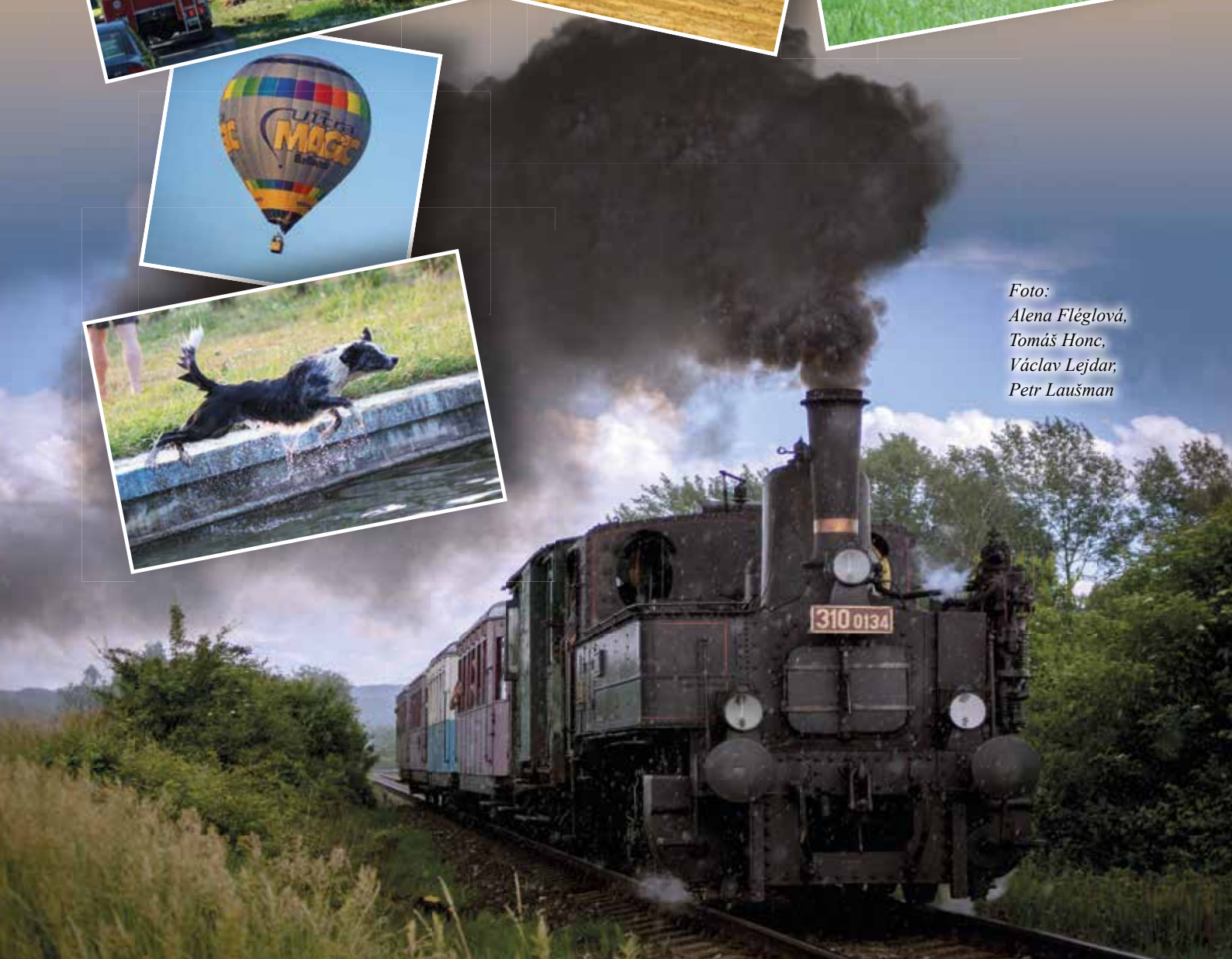

Objektivem Bělohradských listů

Foto:
Alena Fléglová,
Tomáš Honc,
Václav Lejdar,
Petr Laušman

ZMIZELÝ NÁHROBNÍ KÁMEN

Čtyřikrát v roce jsem již od dětství přijížděl do Bělohradu. Vánoce, velikonoce, prázdniny a Dušičky. K té poslední návštěvě patřila nezbytně i cesta na hřbitov se zapálením svíček i pozorováním, jak se prostor kolem kostela mění. Nové hroby přibývaly, jiné zase přikrýval čas a chybějící péče.

To vše šlo klidným tempem, výrazný zvrat nastal až v několika posledních letech. Začaly mizet beze stopy staré náhrobky tam, kde místo nebylo na další léta vyplaceno.

O jednom takovém zmizelém je tato vzpomínka. Byl při jižní zdi, přímo proti středu kostela. Na jméno si nepamatuji, to nebylo ostatně důležité. Co zaujalo na náhrobku střední třídy bylo pět titulů u jména odpočívajícího. Nebyly to tituly typu vrchní poštovní revident či štábní nadstrážník, ale pět zkratk: MUDr., RNDr., PhDr., JUDr. a Ing. Tedy doktor medicíny, přírodních věd, filosofie, práv a inženýr. Všechny akademické tituly té doby kromě bohosloví a veterinárního lékařství.

Vnořil jsem se do té snůšky titulů u jediného člověka a pamětníci mi ho přiblížili. Byl svobodný, starala se o něho jeho rovněž svobodná sestra. Měl vlastní zubní ordinaci v jedné z lepších pražských čtvrtí, snad na Vinohradech. Ordinoval pouze dvě odpoledne v týdnu od 14 do 17 hodin a tím byl finančně dostatečně zajištěn.

Sám jednou vyprávěl vlastní studijní historii. První bylo lékařství, pak přešel na přírodní vědy, kde si vybral obor, v němž mohl použít znalosti z medicíny. Po přírodních vědách přešel na zemědělské inženýrství, opět s mnoha styčnými plochami předchozích studií.

Zcela nový obor byla práva, těch se rovněž úspěšně zhostil. Poslední filosofie byla jakýmsi shrnutím všech předchozích studijních let.

Přichází otázka. Co vedlo věčného studenta k tomu, že se nevěnoval některému oboru do hloubky, ale zaměřil se na šírku, kde s velkou pravděpodobností dosáhl pouze a jen znalostí, nezbytných k druhé státní zkoušce?

Nabízí se vysvětlení, že motivem byla snaha upozornit na sebe. Když onen sběratel poznal, že z něho nikdy nebude vynikající lékař, právník či inženýr, nahradil toto zjištění množstvím titulů.

V první polovině minulého století již existoval bulvární tisk, ale ten se zabýval spíše zlomenými nohama či půdními zloději, než celebritami, a proto byly jen tři možnosti, jak na sebe upozornit. Navštívenky čili vizitky, štítek na domovních dveřích a náhrobní kámen. Těžko bylo možné předpokládat, že by první dvě místa zveřejnění shlédlo při jeho profesi a způsobu života velké množství lidí, a proto zbyval jen náhrobní kámen.

Nechci sahat onomu sběrateli titulů do svědomí, ale vzhledem k tomu, že on i sestra zesnuli bez potmků, zdá se pravděpodobně, že si nechal zhotovit pomník již za života a unášel se naději, že jeho jméno bude středem pozornosti po celá desetiletí a možná i staletí. To ovšem netušil, že se i za místo posledního odpočinku musí platit a že po vcelku krátké době náhrobek beze stopy zmizí.

O vytrvalosti při cestě za titulem svědčí další lidský osud. Ve stejné době žil v našem městě student, který strojní inženýrství studoval plných deset let. Z titulu Ing. se dlouho netěšil, zemřel necelý rok po promoci.

Nakonec něco veselejšího, jedna židovská.

Potká se pan Kohn s panem Roubitschkem:

„Ty, Roubitschek, co bude ten váš Icik, až dostuduje?“

„Starej Žid, Kohn, starej Žid!“

Jiří Vacek, foto: ilustrační

**2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**

3 FEJETON
(JIŘÍ VACEK)

4 PŘÍSLOVÍ BEZ VYLUŠTĚNÍ

5 ZAŠLÉ KRÁMY
(EDUARD ČELIŠ)

6 VÁLKA V ROCE 1866

**7 WISSEMBOURG
FRANCOUZSKÝ BĚLOHRAD**
(PAVEL ŠUBR)

8-9 MILAN SEDLÁČEK
(EDUARD ČELIŠ)

10 NA „SLOVIŠKO“ S ČIŇANY
(TEREZA KRÁČMAROVÁ)

11 POVYK V MEXIKU
(TEREZA KRÁČMAROVÁ)

12-13 STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE 2016

14-15 SLOVO – KÁMEN - OBRAZ
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

16-17 ZMIZELÝ BĚLOHRAD
(JIŘÍ VACEK)

18 JAK JSME HRÁLI DIVADLO
(IVA PLECHÁČOVÁ)

19 UŽ ROSTOU
(JAROSLAV VOVES)
VYHODNOCENÍ FOTO SOUTĚŽE

20-21 SYN TRAKAŘOVÉHO KRÁLE
(EDUARD ČELIŠ)

22-23 ŠIKOVNÉ RUCE, CHYTRÉ HLAVY
MIROSLAV LONER
(TEREZA KRÁČMAROVÁ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / VÁCLAV LEJDAR
STRAŠIDELNÁ BAŽANTNICE

STRANA 24 / ALENA FLÉGLOVÁ
OSENÍ

DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 26. 8. 2016

Bělohradské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr,
Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 739 629 482, *Fax:* 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

LEHČÍ

1. Číslo, jímž můžeš vyjádřit svou lingvistickou potenci, se rovná číslu, jímž znásobuješ své vlastní ego.
2. Na místě nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení sloužícího k instalaci světelného zdroje dopadá minimální počet paprsků ze zdroje se šířících.
3. Vodomilní obratlovci nepatrných rozměrů nejsou ničím jiným než vodomilnými obratlovci.
4. Abundance šelem z čeledi Canidae přivodí exitus hlodavce z čeledi Leporidae
5. Při nadměrném zvyšování pohybu dolních končetin ve značném časovém rozpětí za účelem dosažení naplnění sloučeninou vodíku a kyslíku křivule s drždlem dojde jednoho dne k uvolnění molekul spojujících tuto křivuli s oním drždlem, čímž se jmenovaný předmět rozdělí na dva segmenty.

MALINKO TĚŽŠÍ

1. Prognózu optimálního okamžiku pro své akce proved podle modelového vztahu domestikovaného vodního opeřence k plodenství kulturních trav.
2. Striktní dodržování zásad občanského soužití vede k maximální délce pěšího transferu jednotlivce, který se tak chová.
3. Občan záměrně poskytl klamné informace současně neoprávněně, což je axioma, převádí do svého vlastnictví majetek spoluobčanů, popřípadě společnosti.
4. Přenos informace od jedince s kalorickým deficitem k jedinci s kalorickou potřebou již saturovanou je blokováno.
5. Podmínkou koexistence jedince druhu Homo sapiens a společenství druhu Canis lupus je sjednocení akustické signální soustavy.

PRO POKROČILÉ

1. Chemická sloučenina vodíku s kyslíkem, jež produkuje minimálně bellů, působí erozí na vrstvy hornin, uložených podél její trajektorie.
2. Vzdálenost bodu A (což je místo, kde ukončí, pouze na gravitační silou, svou dráhu malvice) od bodu B (což je místo ležící svisle pod místem započetí její dráhy) se blíží k nule.
3. Více než jednou, ale méně než třikrát, určí velikost fyzikální či chemické veličiny, a méně než dvakrát, ale více než nulakrát použij způsobu obrábění, jímž se části materiálu od sebe oddělují.
4. Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.
5. Ztráta prostorového vnímání není na závadu suverenity nad osobami touto ztrátou ještě více postiženými.

Najděte známá

PŘÍSLOVÍ

PRO JEŠTĚ POKROČILEJŠÍ

1. Odolnost rostliny, opatřené žahavými chloupky, vůči poklesu teploty pod 273,14 Kelvinů je dokonalá.
2. Částečná imobilita muskulatury, prýšticí z pasivity příslušného cerebroorálního centra vede k souhrnu nepříznivých okolností pro jedince přímo fatálních a zbavených veškerých chloupků a jiného porostu.
3. Jedna horní končetina provádí očistu druhé horní končetiny.
4. Realizuje-li pár antagonistických jedinců reciproční agresi, vykonává redundantní člen triády emocionální projev regulující vlastní psychickou tenzi.
5. Donace individua rodu Equus neopravňuje akceptora k vizuální percepci dentální soustavy tohoto jedince.
6. Kvalita počáteční fáze totální regenerace organismu subjektu a intenzita prožitku z této jsou přímo úměrně úsilí, vynaloženému subjektem k předchozí optimalizaci prostoru pro regeneraci organismu určeného.
7. Pátrání po lignu adaptovaném na předmět denní potřeby se u reflektanta ataku šelmy čeledi Canidae setkává s úspěchem za všech podmínek.
8. Kontakt malých množství sloučeniny kyslíku a vodíku se zemským povrchem probíhající v delších časových intervalech je schopen plně nahradit tentýž děj probíhající v intervalech kratších.
9. Časová distance mezi příchodem libovolného individua a termínem k této události vhodným implikuje sebe újmu.
10. Kategorický imperativ velí při volbě způsobu techniky přenosu intelektuální pomoci směrem k jedinci schopnému samostatného abstraktního myšlení přiklonit se k verbálnímu projevu, zatímco u ostatních subjektů volit přímý prudký tělesný kontakt.

ZAŠLÉ KRÁMY U FABRIKY

Už dlouho jsem chtěl napsat o ulici T. G. Masaryka, co se taky jmenovala Rudé armády i Pacákova. Podle mého názoru měli městští radní setrvat u tohoto názvu, který ocenil zásluhy jediného bělohradského rodáka, jenž se stal ministrem, zemského poslance JUDr. Bedřicha Pacáka.

Možná nejširší místní ulice naproti fabrice Goldschmiedových, později Hamákových, TOSu, Náradí, Narexu a dnes Depragu. Ulice, končící železničním přejezdem, před první světovou válkou nesla i jméno - Jičínská. Jak taky jinak, když vede k Jičinu.

V první polovině minulého století, kristepána, to je výraz, jako z nějaké hodně zastaralé historie... Tak tedy, v té době ulice obchodně kvetla, skoro v každém domě byl krámeček.

Marně jsme se snažil získat z té doby fotografii ulice, sehnal jsem pouze jedinou z rodinného archivu klempíře Stárka. Právě František Stárek, spolužák ze základní školy a dlouholetý velitel místních hasičů, mi měsíc před svým vážným onemocněním vyprávěl o jednotlivých krámech této ulice. Frantovi, který vždycky byl plný elánu, upřímně přeji zlepšení zdraví. A vám, čtenáři Bělohradských listů, nabízím pohled o mnoho let zpátky.

„Na rohu ulice byl **Kotrba**, řezník. Ve vedlejším baráku měl pokrývačství **Bedřich Kareš**, v sousedství byl stavitel **Hišman**, co postavil začátkem třicátých let Masarykův dům, mateřskou školkou. **Paní Hišmanová** později prodávala uhlí. Vedle měl pan **Batěk** krámeček s textilem a jeho žena pak ještě dlouho vedla textil v úzkém obchodě hospody u **Sehnalů**, kam se jeden čas hodně chodilo nakupovat. Dál byl koloniál **Benešových** a v tom

sámém baráku měl čalounictví **Machek**, jejich syn dělal správce ve vile u **Jinů**, kde později vzniklo zdravotní středisko města. Pokračujeme k truhláři **Bémovi**, který ve výkladní skříni vystavoval nábytek. Následoval pekař **Portych** a za ním byla menší mezera mezi baráky. A jsme u koloniálu pana **Hamana**, před koloniálem byla benzínová pumpa a v obchodě se prodávaly i chomouty pro koně. Jinak paní **Hamanová** dělala porodní asistentku, ta porodila mě i další bělohradské dětičky. Opět následovala mezera mezi domy a barák **Pechových**, pan **Pech** byl malířem pokojů, dole v přízemí měl cukrářství pan **Hartl** a jsme u nás, u **Stárkových** – klempířství a malé železářství. Něco jsme kupovali od dealerů a přes zimu, když nebyla práce na stavbách, tak jsme vyráběli vany, dojačky, roury, uhláky... A konec ulice, to byl kozum **Ludvíka Petřivého**, poslední krám z naší ulice, zavřel se v pětasedmdesátém roce...”

K napsání tohoto článku mě tak trochu vedlo to, že v pětáctýřicátém roce jsem jako čerstvě narozené mimino krátce bydlel s rodiči v podnájmu u **Karešových**. Že si nic nepamatuji je jasné. Ale, kdo ze čtenářů má fotografie a vzpomínky, rád budu v článku pokračovat...

Eduard Čeliš, foto: archiv Stárkových a autor

ANDULKA, ANEB PŘÍBĚH SE ŠTASTNÝM KONCEM

V květnu se nám ztratila kočka. Což zní asi banálně. Kočky se občas ztrácejí, většinou se vydají na výlet a po několika dnech se zase vrátí. Ale ne ty naše, postarší a kastrované, a už vůbec ne desetiletá Andulka, která strávila devět šťastných a bezpečných let v paneláku, a má strach z otevřeného prostoru. Nikdy nechodí dál než do zahrady nebo co by kamenem dohodil od jejího plotu, a domů přiběhne na první zavolání.

Jenže to páteční odpoledne zapnula dcera vysavač, rozespala Andulka, která má z vysavače panickou hrůzu, vyrazila ze svého pelíšku a zmizela v zahradě. Od toho okamžiku se po ní slehla země. Marně jsme ji celou noc volali. Ráno jsme systematicky prohledali dům, kůlnu, půdičky, dřevník, ptali se u sousedů, pátrali v lese nad zahradou. V neděli po odjezdu chalupářů jsme obcházeli prázdné domy, volali a poslouchali, jestli neuslyšíme z některé půdy mňoukání. I to už se někomu stalo: Kočka v panice zaběhla do cizího domu a zůstala tam uvězněná až do návratu chalupářů o příštím víkendu. Jenže všechno bylo zbytečné.

Každý den jsme dělali větší a větší oblouk, ptali se i v okolních vesnicích a nakonec jsme vyvěsili oznámení. Říkali jsme si, že se mohla vyděsit sekaček, které od pátečního odpoledne nepřetržitě řvou ze všech stran, a v panice zaběhnout daleko. I když – i kočka vyrostlá v paneláku nějakým způsobem treť domů. Báli jsme se proto, že narazila na zlého člověka, nebo se otrávil, zažili jsme už ledacos. Ti, co nemají zvířata, si možná pohrdavě řeknou: Vždyť je to jen kočka! Na co tolik štráchů pro pouhou kočku? Ale my, co zvířata máme a žijeme s nimi, to vidíme jinak. Zvíře je členem rodiny, nebo ještě lépe - je součástí našeho světa. Poskytujeme mu totéž co lidem: péči, lásku, potravu, bezpečí. Jenže to bezpečí končí plotem naší zahrady. Tady je to tak trochu Šangri-la (pro ty, co jsou už dlouho ze školy, Ztracený ráj), kde spolu v pohodě žijí zcela nesourodá zvířata, za plotem začíná džungle.

Po čtrnácti dnech jsme ztratili naději a hledání vzdali. I já, která nejlip vím, že nic se vzdávat nemá. Přestala jsem ji večer volat, neboť většina sousedů na mě hleděla jako na magora, co pořád vyvolává mrtvou kočku.

Dva dny nato se Andulka našla: zaklíněná za zlomený ocas ve špičce osmimetrové borovice uprostřed neprostupné houštiny. Přestože jsme ji hledali v širokém okolí, nebýt jedné laskavé a skvěle slyšící paní, která brzy ráno chodí běhat, zemřela by hladem a žízni prakticky na dohled od domova, přestože ze zvířat sil mňoukala o pomoc. Nejdálšenější sousedi později přiznali, že občas mňoukání slyšeli, ale domnívali se, že se ně-

kde v okolí mrouskají kočky. Jen té hodné paní bylo divné, že se zoufalý nárek ozývá pořád z jednoho místa a šla se tam podívat. My sami jsme při hledání šli kolem oné houštiny mnohokrát, ale zřejmě nebyla dobrá konstelace: jednak tu od prvního svítání do pozdní noci nepřetržitě řvou ptáci, jednak při sebemenším vánku hlasitě šumí vršky borovic. Neslyšeli jsme ji. Smutné je, že ona musela slyšet nás, protože kočky mají asi sedmkrát lepší sluch než lidi (a nejméně dvacetkrát lepší než nahluchlí důchodci).

Při náročném záchranné akci bylo nutné strom porazit a dlouhosrstou kočku (přilepenou navíc ke stromu pryskyřicí) ze suchých větví vystříhat. Byla vyzáblá a vysušená na kost, ale ze všech sil se drala do života. Na veterině ji ošetřili a zavodnili infuzemi. Měla obrovský hlad, ale s krměním se muselo alespoň první dva dny postupovat opatrně - podobně jako u vězňů z koncentračních táborů. Srst na půlce těla se musela kvůli slepení pryskyřicí oholit, takže Andulka vypadá jako špatně zastrížený koberec, zlomená půlka ocasu jí odumřela, což jí na vzhledu taky nepřidalo, ale kočka je očividně šťastná a my taky.

Nevím, jaká je statistická pravděpodobnost, že kočka uvízne za ocas v suché koruně stromu (krátkosrsté by se to nestalo), nebo že přežije šestnáct dní bez jídla a vody. Naštěstí panovalo chladnější počasí a několikrát přšelo. Přesto její přežití (bez postižení ledvin) považují i veterináři za zázrak.

Když se ta hodná paní přišla po týdnu zeptat, jak to s Andulkou vypadá, plachá kočka, která před cizími bez výjimky prchá, sešla na zavolání ze schodů a položila jí hlavičku do nastavené dlaně. Někteří lidé si myslí, že zvířata necítí vděčnost. Já si to tedy nemyslím.

Příběhů se šťastným koncem nebývá v životě mnoho a tak jsem se chtěla o něj podělit. Navíc - z každého příběhu plyne nějaké poučení a tady se přímo nabízí. Ne pro zvířata, ale pro lidi: Nikdy dopředu nic nevzdávejte! Ani zdánlivě ztracenou věc. Protože občas se zázraky přece jen dějí.

Hana Marie Körnerová, foto: autorka

Prusko rakouská válka v r. 1866

V roce 1866 nezůstala ani naše vesnice ušetřena ruchu válečného. Byl jsem tehdy sice chlapcem teprve sedmiletým, ale přece mnoho z těch dob dodnes utkvělo mi v paměti, a aby nevěšlo v úplné zapomenutí, chci, pokud pamatuji, tu dobu krátce vylíčit.

Celou vesnici rozrušila asi v polovici měsíce června 1866 prudká jízda eskadrony rakouských husarů, kteří ani nezastavivše, ujížděli po silnici směrem ku Pecce, odkud po krátkém odpočinku odjeli dále k Trutnovu. Následujícího dne přitáhl od Hořic do vesnice celý pluk uherských husarů. Přijeli odpoledne a odpočívali ve vesnici do rána. Některé oddíly ubytovány byly také v sousedních obcích v Bělohradě, Prostřední Nové Vsi a Dolní Nové Vsi. Rozvedeni byly po chalupách (mužstvo a jejich koně) a v nich také ve stodolách a kolnách přenocovali. Byla to zvláště pro nás děti nevídaná podívaná a není divu, že až pozdě do večera stále jen kolem husarů jsme poskakovaly. Čilý ruch vládl po vesnici až do soumraku, neboť práce, než se mohli odebrat k odpočinku měli husari ještě plno: nakrmiti, napojiti a čistit koně museli, sobě každý na další pochod nejnütnější upravit. Opravovali šaty, knoflíky přišívávali a podobně. Mnozí své šavle k boji brousili a my hoši pomáhali jsme při tom aspoň bruslem zatočiti. A jaké leknutí způsobilo nám husaro-

Bývalý špýchar v H. N. Vsi, dnes bytový dům č.p. 121

vo zašermování nabroušenou šavlí nad našimi hlavami, jímž naznačoval, jak do těch Prusáků bude statečně sekati. K občanům vesnickým nechovali se však hrubě (jako vojsko válečné), byli k nim šetrní. Když druhého dne dopoledne odjízďděl dále ku Pecce, netajili jak se těší na Prusáky a říkali, že je čepicemi utlučou.

Bitva u Jičina

Za několik dní na to o svátku Petra a Pavla strhla se bitva u Jičina. Děsný rachot trvajíc až do pozdní noci, rozstřásl okna až v naší vesnici. Země duněla od dělových ran bez přestání, na západě ozářená byla obloha hořícími vesnicemi v okolí Jičinském. Soudilo se, že je tam asi tuhý boj a pak brzo na to byli o tom všichni přesvědčeni ve vesnici. Vojsko z armády rakouské, úspěšně, bez čepic, s rozstřelenými a roztrhanými šaty, poplašené ve velikém nepořádku v houfech i jednotlivě, přchalo před vítězíci Prusy k Miletínu. Později, ba i celou noc, slyšeli jsme rachot vozů a bubnu od spořádaně postupujícího vojska rakouského, které v Bělohradě rozložilo se táborem, aby po tuhé bitvě odpočinulo. Asi kolem poledne přišla od Jičina zpráva o postupujícím vojsku pruském a tak v prudkém shonu, skoro ani neodpočívší, všecko vojsko rakouské zrušilo tábor a řadilo se rychle k dalšímu pochodu. Kolem 2. hodiny odtáhl po silnici přes Bělohrad ku Miletínu a ku Hradci Králové, kde očekávala se rozhodující bitva. V krátké době po tom ještě téhož dne, přitáhl i vojsko pruské, které se v Bělohradě rovněž utábořilo. Setrvalo přes noc a následujícího dne odmaširovali ku Králové Hradci.

Převzato z kroniky Horní Nové Vsi, kronikář Josef Ježek

Wissembourg

FRANCOUZSKÝ BĚLOHRAD

Loňskou dovolenou jsme strávili v německé spolkové zemi Bádensko - Württembersko, bydleli jsme v lázeňském městečku Waldbronn (psal jsem o něm v Bělohradských listech č. 6/2015), prohlédli si další krásná lázeňská městečka Karlsbad, Herrenalb nebo nejznámější německé lázně Baden – Baden, navštívili jsme také několik vinařských městeček, v době burčáku ochutnali „Neuwein“ a němečtí přátelé nás také překvapili výletem do francouzského města Wissembourg, čili německy Weissenburg a v českém překladu Bělohradu.

Osmitisícové město Wissembourg leží ve stejnojmenném francouzském kantonu v departementu Bas – Rhin, který patří do regionu Alsasko. Město jsme navštívili v pondělí a nemile nás překvapila zavřená radnice (ve Francii poměrně tradiční věc) a informační materiály v informačním centru pouze ve francouzštině. Krásné historické město jsme si přesto prohlédli, získali o něm základní informace, které jsem si po návratu doplnil údaji z všemocného internetu.

Zjistil jsem, že Wissembourg je historické město ležící na řece Lauter přímo na francouzsko – německé hranici. Je proslulé pozdně středověkou a renesanční architekturou a jeho jméno znamená „bílé opevněné město“. Wissembourg vznikl jako město ve 12. století kolem benediktinského opatství, které bylo založeno v 7. století snad pod patronací krále Dagoberta I. V roce 1354 císař Karel IV. učinil Wissembourg členem tzv. Decapole, což byla aliance alsaských císařských měst. Neblahé dopady měly na město Německá sedlácká válka (1524 – 1526) a Třicetiletá válka (1618 – 1648), po nichž klesl počet obyvatel na pouhých 140.

V roce 1648 celé Alsasko, které do té doby patřilo Německu, připadlo Francii. Nezávislá města Decapole ale odmítla tuto anexi. Francouzský král Ludvík XIV. nato zahájil brutální válku směřující k ovládnutí Alsaska, během níž byl Wissembourg v roce 1677 vypálen a v roce 1680 připojen k Francii.

Od roku 1725 ve městě pobýval po své první ztrátě trůnu polského krále Stanislas Le-

szczyński. Jeho dcera Maria si 15. srpna 1725 vzala za muže krále Ludvíka XV. a stala se francouzskou královnou.

Dominantou města je druhá největší alsaská gotická katedrála sv. Petra a Pavla vystavěná v průběhu 13. až 15. století, nádherné jsou historické domy v centru města podél říčky Lauter s úžasnou květinovou výzdobou a také turisticky zajímavé okolí. Známá je Alsaská vinařská cesta propojující nedaleká městečka Rott, Steinseltz, Reidseltz, Oberhoffen a Cleebourg, nedaleko prochází také Maginotova linie s pevnostmi (např. Fort Schoenenbourg) otevřenými veřejnosti.

Navečer jsme ještě navštívili typickou německou vesnickou hospůdku, kde jsme ochutnali oblíbenou pochoutku bývalého německého kancléře Helmuta Kohla plněný žaludek s bramborem a se zelím, k níž v té době patřil také nezbytný burčák neboli Neuwein.

Pavel Šubr, foto: autor

MILAN SEDLÁČEK

TRUMPEŤÁK, KAPELNÍK A FOTBALOVÝ KANONÝR

Narodil se v Praze. Za Národním muzeem v činžáku u paní Šárekové.

13. března 1941.

Byl z dvojčat. Vedle Milánka přišel na svět i Pepíček, který však za dva měsíce zemřel. Maminka, svobodná matka, byla totálně nasazená v Německu. Malý Milan prožil dětství v Bělohradě u dědy a babičky. Děda Sedláček byl švec. „*Furt chodil v dlouhé kožené zástěře a v celým baráku to nádherně vonělo,*“ říká mi dnes pětadesátiletý Jirka Sytař, tehdá klučina ze sousedství Sedláčkových.

Sice jsem zmeškal dobré tři měsíce od pětasedmdesátin Milana Sedláčka, přesto jsem se vypravil do Husovy ulice do č. p. 226 udělat s oslavencem rozhovor. Milan vytasil přede mě obrovský fascikl fotek, plakátů, pozvánek, vzpomínek na kapely, hudebníky a zpěváky, co prošli jeho muzikálními šedesáti lety. Obdivuhodná to sbírka.

Vím, že o Milanovi coby exceletním trumpetistovi a kapelníkovi daleko přede mnou zajímavě psali novopacký Míla Pour a v Bělohradských listech Lenka Vichnarová i Lád'a Stuchlík. A ten pamětní fascikl by určitě dal na celou knihu. Přesto si dovoluji přinést krátký rozhovor.

POSTRKOVAL KUKAČKY

Jako šestiletej jsem při bělohradské pouiti na našich vyškemral váleček, který vypadal jako malá vducholod' Zeppelin. Váleček měl dirky a do nich se dalo foukat. Keramická to okarína. Brzy jsem ji ale zahodil. Hned nato se koupila foukací harmonička a na tu už jsem zkoušel hrát. A v první třídě jsem měl housle. Do učení jsem chodil k panu Koželovi Na Lepší a přebral tam asi deset Malátů. Potom na Malé náměstí ke starýmu Špringerovi a hrál už Ševčíka. Špringer měl na zdi kukačky a já je postrkoval, abych moh' dřív domů...

Na housle jsem hrál ještě i v novopackém gymplu, kde jsme založili kvartet.

PŘÁL SI TAHACÍ HARMONIKU

V třiapadesátým jsme jeli na školní vejlet na Malou Skálu, vylezli jsme na Pantheon a tam nám kastelán povídal, že kdo si něco přeje a třikrát se otočí dokola, že se mu přání určitě splní. Já se točil a přál si tahací harmoniku. A ejhle, ono se mi to splnilo. Harmoniku mám dodnes...

KAPELNÍK HRNČÍŘ I MISTR JENČEK

Když mi bylo patnáct, půjčil jsem si od učitele Fóla starou F trumpetu. Na týden jsem ji namočil do petroleje a když začala jakžtakž chodit, vyrazil jsem do učení ke kapelníku Hrnčířovi. Poprvé jsem hrál s Nařadáký na tancovače na Vřesniku.

Jak se pan kapelník dozvěděl o mém hrani na Vřesniku, v tu ránu mě přestal učit. Zkoušel jsem to sám, podle německé příručky Arban.

Před vojnou si mě vzal „do práce“ Jan Jenček, extrumpeťák Národního divadla, který bydlel na Třetí straně a měl úžasnou trumpetu značky Besson.

HUDBA MARS

Rukoval jsem k Popradu do Podolince. K druhu ženijního vojska, černé výložky a na distinkcích buldozér a kružitko. Založili jsme kapelu MARS a hráli v rekreačních střediscích – Tatranské Lomnici, Smolinci, Vyšných Hágách. V místech, kam se už v životě nikdy nepodívám.

S MARSem jsme byli úspěšní. Vyhráli jsme celostátní soutěž v Kralupech a nahráli i muziku k vojenskému filmu.

NEJVĚTŠÍ HONORÁŘ

Orchestr AB Tondy Blažka hrál na Silvestra 63 v brněnském Internacionálu na Husovce. O půlnoci přišel starý Kozderka a za ruku vedl třináctiletou holku: „Pánové tady máte troje noty, dcera Ladka to zazpívá! Ne, abyste to zkazili, volové!“

Brali jsme každý čtyři stovky. Na tu dobu velký prachy. No a z dcerunky se stala velká hvězda – Ladka Kozderková.

Jo a na tý Husovce, kde jsem nějaký čas bydlel, žili i Eva Pilarová, Milan Chladil i jazzový trumpetista Richard Kubernát.

SWING MEETING

RYCHNOV NAD KNĚŽNOU 1989

V Rychnově jsem byl s hradeckým Big Bandem Aldis. Dostal jsem cenu jako nejlepší sólista. Velice mě potěšilo uznání Václava Týfky, Juraje Bartoše a dalších. Seděl jsem s nimi u stolu, oni profesionálové a já amatér s cenou...

Autákem jsme honili můj poslední vlak na Bělohrad, co odjížděl z hradeckého nádraží ve 20:05. Dvakrát jsme přeřnklí semafor na červenou, jeli hodně přes stovku!

S Big Bandem Aldis jsme účinkovali i v původním americkém muzikálu Divotvorný hrnce Voskovce a Wericha. S tímto představením jsme odehráli osmdesát repríz a to nejen v hradeckém Klicperově divadle.

GLENN MILLER

Každá velká kapela hraje Glenna Millera, klasiku jako takovou. On právě zavedl úžasnou změnu: místo první altky hraje ústřední melodii klarinet a o oktávu vyš... Dělá to moc zajímavou barvu. Skladby jako Měsíční serenáda, Chattanooga Choo Choo, Pennsylvania 6-5000 jsou neskutečnými evergreeny.

V roce třicet, kdy začala první éra swingu, se v hotelech podávalo na stříbře a k poslechu hrála spousta super kapel. 365 koncertů v roce. Muzikanti „jeli“ z paměti a když se chtěli vyblbnout, zažemovat, šli do hospůdek, barů a pajzlů.

V 67. roce jsem ve Stuttgartu viděl koncert Duka Ellingtona, Vévody. Pět saxofonů, pět trubek, rytmika. Tři hodiny z paměti. Naprosto úžasný, co mám dál povídat...

VZORY

Určitě Jaroslav Hnilička z orchestru Gustava Broma. Rád si poslechnu Beatles, Elvise Presleyho, Count Basieho a vše od Glenna Millera.

EVERGREEN SWING BAND MILANA SEDLÁČKA

S E.S.B. jsme hráli ve Špindlu, Poděbradech, Semilech, Peci pod Sněžkou. Pochopitelně i v naší Bažantnici. Už není snadné sladit zkoušky, vystoupení a dlouhé cestování. Hlásí se i stáří... Poslední koncert jsme měli 10. srpna 2014. Právě v Bažantnici...

HOFMAN MĚ NENECHAL ZAMETAT

Jako kluk jsem v Bažárně na tenise sbíral míčky. Na kurtech, na trojce a čtyřce. Mirek Vytejček, hořícký Vyskočil, paní Lelková, Zdeněk Hofman. Bral jsem za sbírání až deset kaček. Fantasie pro mladýho kluka.

Seděl jsem na empajru, když hrála starší parta debla. Vašek Lejdar, Honza Čeřovský, Vašek Imlauf a Běda Balcar. Už bylo hodně po deváté večerní, míčky hráči namáčeli do moučky na lajnování, aby byly vidět. A právě Běda místo balonku trefil netopýra...

Když mi bylo patnáct, hrál jsem s Hofmanem v nářaďácký kapele. A za to mi Hofman odpustil brigády, pletí trávy i obyčejný zame­tání kurtu.

Ted' si rád dám tenis lehce rekreačně. Bez­vadný to sport i pro pětasedmdesátníka a kouz­lo Bažantnice kolem...

GORODKY ZA SOKOLOVNOU

V pětapadesátým jsme za sokolovnou tré­novali českou házenou. Nás dorostence vedl Vláška Závěský. A ten jednou povídá: „Volové, mám tady něco pro vás!“ Přinesl dřevěný ko­líky a ty začal stavět na plochu sokoláku. „To je hudba budoucnosti, pánové, hraji to v Sovět­ským svazu!“ No, byly to ruský kuželky. Gorodky. A u nás se vůbec nechytly.

DEJTE BACHA NA SEDLÁČKA

Za bělohradské dorost jsem hrál hokej. Jeli jsme do Pecky, za kterou chytal Jarda Kraus. „Hlavně dejte bacha na Sedláčka, dává vždycky čtyři pět gólů!“ povídá Jarda spoluhráčům.

Trénoval nás Standa Lacina z Nový Paky. Večír jsme jezdili na zimák do Pardubic. V man­čafu byl i Mirek Poner, pozdější ligový obrán­ce Tesly „Dynamo“, co zemřel v nesutečných šestatřiceti. Celou cestu z Pardubic domů Mi­rek zpíval. My chrápali, spali, on zpíval...

Měl jsem jít hrát hokej do pardubického Rama. Šel tam jen obránce Mirek Iwanski, Ni­nec. Já nastoupil k ponorkový hudbě.

NA ZÁVESE VSADIL HODINKY

Bělohrad kopal mistrák v Jaroměři pro­ti Lině. My, dorostenci, jsme hráli předzápas. Sdí­lí písnul proti Bělohradu penaltu. Na tri­buně, kde jsme seděli, nějaký tlustej chlap furt vykřikoval, že Závěs, náš gólman ji nechytí, že není dobrej a tak podobný kecy. Vsadil jsem proti jeho stokoruně náramkový hodinky. Závěs penaltu chytil, moc sice padat neuměl, ale bran­kař byl dobrej. K balonu se dostal po čtyřech. Stovku jsem proměnili v piva - Oskar Bechtold, Osvald Lelek, Jirka Hořa Lelek a další kluci z mančafu. Pivo stálo korunu dvacet...

BUDOUCNOST BĚLOHRADSKÉHO FOTBALU

Jeli jsme na přátelák do Úpice. Tamní do­rostenci hráli ligu. Utkání pískal pan Dřizhal,

bělohradské dentista a velký fanda sportu. Po­ločas 1:1. Pak jsem „masopustovským slalo­mem“ dal naši druhou branku. Hned nato jsem zahodil hlavičku po krásným centru Jirky Lej­dra z pravý strany. Kluci mi to vyčítali a já, že určitě ještě jeden dám, nebojte, pánové! A taky jo! Sice kolenem, ale platil. Vyhrali jsme 3:1...

Úpičáci přijeli jednat o přestupu. Neusku­tečnil se. Funkcionář Vajdl jim řekl: „Sedláčka nepustíme. On je budoucnost bělohradského fotbalu!“

Nedávno přijel do bělohradských lázní nějaký řezník z Úpice. Syna, který v lázních pracuje, se ptal, jak se daří Sedláčkovi, co měl před léty kopat u nich v Úpici...

Trumpeták a kapelník Milan Sedláček odehrál skoro tři tisícovky koncertů. Svátky, rodinné oslavy, večírky i pohřby sečíst nelze. Výkon, před kterým je třeba uctivě smek­nout. Domnívám se, že v Bělohradě takto obdivuhodný muzikální výkon odvedl jen legendární pozounista orchestru Karla Vla­cha Bohouš Bydžovský.

Milan Sedláček odložil trumpetu před dvěma léty a kopačky pověsil na hřebík před půlstoletím.

Milane, bývalý fotbalový kanonýre, hod­ně zdraví k té pětasedmdesátce!

Eduard Čeliš, foto: autor a rozsáhlý archiv Milana Sedláčka

Milan Sedláček před domácím krbem, který s Martinem Rainem dokončili na oslavu pohřbu Leonida Iljiče Brežněva - 15. listopadu 1982

Na „slovičko“ s Čiňany

Měli jste někdy pocit, že vám v Chorvatsku nikdo nerozumí, že se musíte takzvaně domlouvat rukama nohama? Ale dorozuměli jste se nakonec, že? Co ale takoví Čiňané?

Krásně oblečené dámy pózovaly svým kamarádkám a vesele se usmívaly do objektivů. A tak jsem se vmísila do skupinky Asiatických a začala fotit. Přijaly mě mezi sebe vskutku vřele a s radostí se staly mými modelkami. Když přišel konec našeho improvizovaného photoshootingu, doběhla jsem pro papír a tužku a napsala jsem jim, kde by mohly najít fotky. Naivně jsem doufala, že některé z nich budou umět alespoň slovo anglicky. Neuměly. A tak jsem se zhruba patnáct minut bavila s lidmi, kterým jsem nerozuměla ani slovo, přesto jsem oplývala radostí. Zatímco s Evropany se nějak domluvíte kdykoli, ať už pomocí stejných gest nebo similárně znějících slov, Čiňanům prostě nebudete rozumět vůbec a ruce nohy také moc nepomohou. Nakonec jsem na papírku od nich dostala lísteček, ke kterému mi jeden pán nadšeně říkal kju kju, asi po dvou minutách dopsal na lísteček i @qq.com a já konečně došla k závěru, že to nejspíše bude mailová adresa. Chápavě jsem kývala, když na mě Čiňani mluvili a skoro to vypadalo, jakoby si mysleli, že jim přece rozumím. A oni zase přikyvovali, když jsem se pokoušela používat neznámější anglická slova, abych alespoň usměrnila naši konverzaci tam, kam jsem potřebovala. Marně. Jen se trochu obávám, že jsem jim třeba dala ústní souhlas k tomu, aby upsali moji duši nějakému čínskému ďáblu nebo jsem na ně přepsala náš dům. Nemám totiž nejmenší ponětí, co všechno jsem svým rozumějícím pohledem kvitovala.

Poté jsem se vydala do zámeckého parku, obhlédnout program, průběžně jsem potkávala své nové kamarádky, se kterými jsem si důvěrně mávala a zdravila se s nimi krásným českým AHOJ. A jen pro zajímavost, v souboru je všem

tanečnicům a tanečnicích minimálně 60 let, některým bych ochotně tipovala i dvacet, třicet.

Abych se dostala k tomu, co jsem měla v plánu, tedy rozhovor s někým z Číny, poprosila jsem o pomoc pana překladatele Martina Havelku, a on mi ochotně tlumočil jazyk neznámý. Bavila/nebavila jsem se tedy s vedoucím souboru. Ten se tanci věnuje již 50 let a v Číně je poměrně známou osobou. Obdržel čtyři kulturní ceny, což bude pravděpodobně něco jako vyznamenání. Nejen folklor, také napsal několik epizod jakéhosi čínského televizního seriálu a tvoří opery pro Peking a Quillin. A slovem opery se nemyslí jeviště plné lidí nasoukaných do divného středověkého oblečení, V Číně se jedna o kulturní zpěvy, ty má každé město jiné a originální.

Se souborem byl v Japonsku, Singapuru a má projety velké kusy Číny, u nás se mu líbí zejména příroda, která ho okouzluje tím, jak není znečištěná oproti jeho domovině. Čechy by označil za velmi milé a přátelské lidi. Hodně přátelské. A také prý dobře vypadáme. To by asi vysvětlovalo i můj další zážitek.

Když jsem měla hotový rozhovor, při kterém jsem mimochodem byla focena čínskými tanečnicemi, jeden z nich ke mně přišel a poprosil pana překladatele, aby nás spolu vyfotil. Následně se okolo mě začal shromažďovat houf dalších Čiňanů, kteří se mnou také chtěli mít fotku. A tak jsem si připadala jako celebrita, ve skutečnosti si mě asi fotili jen proto, že nemám šikmé oči a ještě se dozvěděli, že jsem novinářka. (Což vlastně ani nejsem, ale vysvětlovat jim to, to by vážně nešlo). A tak si oni vezou domů plné paměťové karty s fotkami s nějakou slavnou českou novinářkou a já si odnáším skvělou historku. 1 : 1.

Vrátila jsem se k práci, netrvalo dlouho a na rameno mi někdo klepal. Čiňan. Začal na mě mluvit, já mu opět nerozuměla, už jsem si ale zvykla, že naše konverzace zkrátka nebudou patřit k těm, ze kterých by si odnesla

nějaká zajímavá slova. Pochopila jsem ale, že ho mám následovat k jevišti, kde seděla jedna z členek souboru. Právě z tašky vyndávala papírový vějíř s motivem Quillinu a směle mi ho podávala. To přišel k naší společnosti další Čiňan, který ale začal mluvit kostrbatou, nicméně velmi milou češtinou a ihned upřesňoval, že to je dárek pro mě. Byla jsem ohromená, to jsem zkrátka nečekala, hbitě jsem poděkovala, uklonila se a poté jsem jim podala ruku. A také jsem se dala do řeči s oním českymluvícím. „Poprvé tady jsem, Lázně Bělohrad moc hezký město. Lidé jsou také zajímavé.“ Poté ještě dodal, že se česky učí pět let, ale umí zatím jen trochu. Nadhodila jsem, že to je dobré, a že čeština je přece jeden z nejsložitějších jazyků. „Čeština těžká moc, moc,“ zasmál se.

Samotné vystoupení Čiňanů pro mě bylo něčím naprosto novým. Jsme zvyklí na český folklor, podobný je i slovenský, maďarský. Loňští Kypřané se lišili, ale stále to vypadalo jako folklor. Čiňané mě ale zaskočili tancem na hudbu, která ve mě evokovala songy od Korna - Miss Moskva a Hanku Zagorovou a její linku Praha - Tokyo. Ale mělo to šmrnc, bylo to zkrátka něco, co jsme tu ještě neviděli a neslyšeli a já jsem nadšeně tleskala, protože to bylo boží. Celý ten den byl boží.

POVYK V MEXIKU

Festival pod Zvičinou se ale samozřejmě netočil jen okolo čínské návštěvy. Kdo jsou vlastně ti lidé, kteří tančí na pódiu, rozdávají úsměvy a uchvacují publikum svou perfektní choreografií? Měla jsem možnost popovídat si s nimi. Mezi tanečnice patří například Alida z Rumunska. Ta se mi rozprávěla nejen o tancování, ale i o jejím všedním životě a cestování.

„Jsem z Vatra Dornei a je mi dvanáct let. V mé škole se učíme německy a anglicky, ale musím se přiznat, že němčinu mám mnohem raději (a proto jsme tento rozhovor vedly v němčině). Tancuji přes tři roky a i díky tomu jsem se mohla podívat sem, do Lázní Bělohradu společně s naším souborem. Je to tu vážně pěkné, lidé jsou milí a hodní. A i jídlo zde si pochvalují, asi není zatím nic, co by mi nechutnalo. Třeba včera jsem měla pražskou šunku a byla vynikající.“

V Česku jsem úplně poprvé, zaujalo mě, jak jsou zde lidé vzděláni a mají dobré vychování, oproti Rumunsku je v tom celkem rozdíl.

Kromě Česka jsem například byla ve Vídni, to je nádherné město, hlavně zámek Schönbrunn stojí určitě za vidění!“

A z našich vod? Co třeba takoví strakoničtí dudáci! Dušan Pilík a Martin Rusek mi vyprávěli o svých cestách s folklorním souborem.

„V roce 1996 jsme byli v Ankaře, v Turecku. Už na cestě jsme měli smůlu a kousek před cílem nám v autobuse praskl řemen, našťásti se to podařilo opravit a my mohli jet dál. Když jsme ale dorazili před Ankaru, pro změnu se stalo něco se spojkou, a tak jsme byli odkázáni na autobusy cizích souborů, které nás rozvážely.“

Už v té době panovaly mezi Turky a Kurdy napjaté vztahy, každé vystoupení tak nenápadně kontrolovali vojáci ozbrojení samopaly. Celé vystoupení tedy mělo vážně zvláštní atmosféru, bylo to asi trochu nepřijemné, zejména pro nás, nejsme na nic takového zvyklí, přesto náš soubor na výlet do Turecka rád vzpomíná.“

A něco veselejšího? „Tak třeba nikdy nezapomeneme ani na návštěvu Mexika. Po vystoupení jsme byli doslova za hvězdy, podepisovali jsme trika, břicha, míče, fotili jsme se, zkrátka jsme zakusili život celebrit. Naše kroje a nástroje pro ně zkrátka byla pecka, něco, s čím se běžně nesečká-vají,“ v rychlosti mi dopověděl jeden z dudáků a vrátil se zpět do zákulisí, aby se přichystal na nadcházející vystoupení.

Tereza Kráčmarová, foto: autorka, Petr Laušman, Tomáš Hons, Václav Lejdar

Strašidelná bažantnice a strašidla v roce 2016

DĚKUJEME
SPONZORŮM

LÁZNĚ *BĚLOHRAD*

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

Josef
Rýdl
s.r.o.

Strašidel bylo tentokrát 159:

Včelky a jezinky na startu, král a královna, divoženky, ovčí babička, pavouček, pták Ohnivák, víla Zvonilka, hejkalové, Babice vrstice, čarodějnice s poníky, trpaslíci a Sněhurka, Erbenův palouk, hrabě a hraběnka na koních, Avataři, drak, Flinstounovi, Čachtická paní, klaun a strašidelná panenka, strašidelná kancelář, Šmoulové, vodníci, piráti, lesní strašidlo, Athéna a Poseidon, čarodějnice, indiáni, kára mrtvých, kat, kanibalové, čerti v pekle, loupežníci, zombie, lesní přízrak, upíři a strašidla na závěr.

Mimo to ještě 10 pracovníků města, dolnoveští hasiči, stánkaři a hlavně téměř 5000 návštěvníků.

Všem moc děkujeme.

Dále děkujeme Lázním Bělohrad a.s. za vzornou přípravu Bažantnice a za možnost v ní celou akci uskutečnit a bělohradskému ZEPU a.s. za možnost využití jejich pozemků.

Návštěvníkům děkujeme za přízeň a vzorné chování a věříme, že se přijdou podívat i v roce 2017.

Ladislav Stuchlík, foto: autor, Václav Lejdar, Petr Laušman, Jaroslav Voves

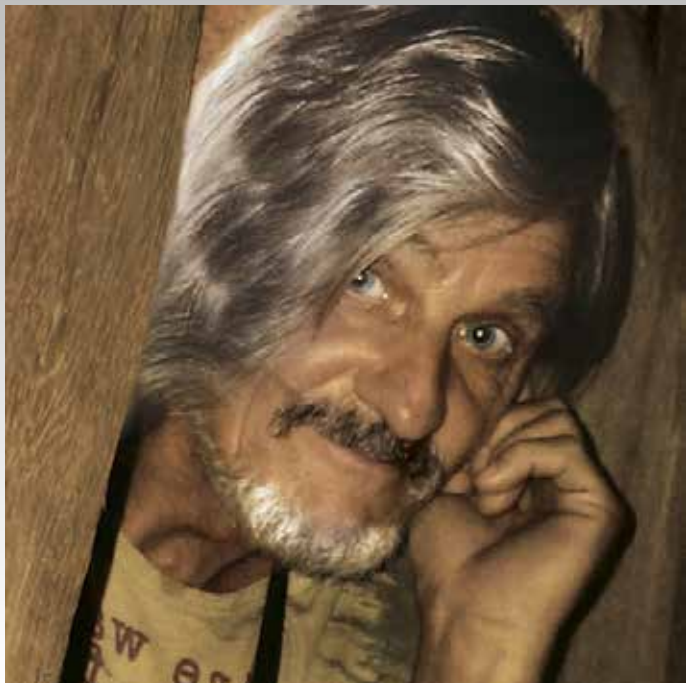

SLOVO – KÁMEN – OBRAZ

Motto: „Velikost člověka se měří právě tou pokorou a ochotou naslouchat.“

Knižky JIŘÍHO SEHNALA jsou nejen příběhy, ale i filozofie, zamyšlení nad lidskými osudy. Pan Sehnal byl ochoten se s námi o svém přístupu k životu i ke své literární i výtvarné tvorbě podělit.

Myslím, že jste byl obdarován neskutečně laskavou rodinou, rodiči, kteří měli velký podíl na vaší výchově a přístupu k životu. Jistě to nebylo pro ně vždy snadné, ale byla tady ta veliká láska a odpovědnost, ale především ta láska.

Láska, ano. Máte pravdu, že to snadné nebylo. Zejména pak v pubertě, kdy mezi mnou a otcem sílily názorové neshody. On na mně požadoval něco, co mi bylo cizí – chtěl, abych pracoval v rodinném podniku. Já si však život představoval jinak. Maminka s mojí vizí studovat sochařskou školu nejen souhlasila, ale i podporovala mě. Dokonce začala číst knihy o výtvarném kumštu, to abychom si měli o čem povídat. Ve škole jsem ze své vize vystřízlivěl. Děsně mě to nebavilo, psal jsem prostoduchý básničky a přibližly povídky. Chtěl jsem být spisovatelem. Ani jím jsem se však nestal a převážnou část svého života jsem se živil novinářinou a grafikou. A těch kotrmelců a pádů... ale občas i úspěchů. Víte, je těžké psát o věcech, o nichž jsem už napsal ve svých knížkách. A věřte, že jsem napsal všechno, přestože to všechno nebylo, neboť jsem leccos zapomněl. Protože tím nejhorším darem od Boha je paměť. Takže obraťme list.

Dá se říci, že již v dětství jste v lidech, s nimiž jste se setkával, nacházel to pravé člověčenství, lidskost a opravdovost. A nemuseli to být lidé zvučných jmen, ale i ti, ke kterým jste si třeba došel pro kousek kůže na prak.

Jo. Starej dobrej švec Sedláček. Dneska by se řeklo obuvník, ale i tohle slovo, stejně jako profese, v dnešní době téměř mizí. Stejně tak slova člověčenství, lidskost a opravdovost. Z lidí se vytrácí člověk, život je čím dál víc JAKO. Vyrůstal jsem v hospodě, a věřte, byla to škola k nezaplacení. Na rozdíl od té pár kroků dál, kde bylo vše studené, šedivé, nezáživné ba otravné, a kterou jsem neměl rád, stejně jako kantoři mne. Hospoda hýřila barvami. A těch vůní, hlasů, sprostých slov a cinkot sklenic. A mělo to ještě jeden latentní efekt – všechny mé průšvihy, excesy a nechut' k učení se vždy nějak vyřešily, neboť někteří kantoři k nám čas od času zašli na pivo. Na rozdíl od lidí zvučných jmen, v hospodě bylo vše lidsky opravdové, protože štamgasti byli lidé, jejichž jedinou modlitbou byl příští den a jediným pilířem filozofie selský rozum. Kolik jen moudra se v něm zračilo... Kolik ho v dnešní době schází, nevymizelo – li dočista.

Z vašich knížek je patrné, že milujete zdejší krajinu, kterou jste dokázal promítnout nejen do svých knižních příběhů, ale jistě i do svých výtvarných děl, ať už jsou to obrazy, grafiky a jistě i sochařská díla. Nesmíme zapomenout ani na fotografii.

Ted' vás asi zklam. Zdejší krajinu mám rád (milovat je až příliš silné slovo), ale promítl jsem ji toliko do knížek a fotografií. V grafice jsem se věnoval univerzálním tématům - figurálnímu pojetí člověka a věci života a imaginárním krajinám vycházejícím z prožitků z cest. Rád jsem se zabýval knižními a časopiseckými ilustracemi, zejména prózy a poezie. Do kamene však krajinu promítnout nelze. Naopak kámen do krajiny ano, protože kámen je její nedílnou součástí. Rozebírat to nebudu, neboť nádherně o tom píše Václav Cílek, jehož knih a univerzálního vědění si velice vážím. Témata mých kamenných alegorií objímají starověk, středověk a renesanci, biblické a židovské motivy. K sochařině jsem se vrátil po dlouhých čtyřiceti letech a na rozdíl od školy mě tohle řemeslo (umění je silné slovo) baví, protože něco málo jsem v té škole pochytil a po jejím ukončení si nakradl kamenické nářadí – sochaři zvané „nádobíčko“.

César a Kleopatra

Inspirací jsou pro vás jistě i jiná zajímavá místa na světě, jež vás oslovila. Kterou zemi jste si oblíbil a případně se tam i vracíte?

Francii a Slovensko. I když popravdě řečeno, moc jsem toho neprocestoval. Psala se osmdesátá léta minulého století, věnoval jsem se užité grafice a moje plakáty s tematikou ochrany přírody obléty celý svět od Nového Zélandu až po Ameriku. Zúčastnil jsem se řady prestižních mezinárodních výstav, tu a tam obdržel nějaké to ocenění, ale vystavovat a zúčastnit se těchto akcí mi dopřáno nebylo. Na jedné straně soudruzi uznale pokyvovali hlavou, jak dobře reprezentují naši socialistickou republiku a její přírodní

krásy, nejspíš však zapoměli na to, že mi počátkem sedmdesátých let sebrali cestovní pas s odůvodněním, že „mé cesty do zahraničí nejsou v souladu se státními zájmy“. Stejně jako mně v oněch letech zakázali publikovat. Byly to paradoxy. Ve Francii (v Chamont) jsem vystavoval dvakrát, jednou mi poslali jakési uznání a poděkování za účast, ale nepochopil jsem z něj nic, anžto francouzsky neumím ani pozdravit. Bylo to ale vytištěno krásným písmem a na ručním papíru a na obálce stálo PAR AVION. Měl jsem štěstí, že si toho soudruzi nevšimli, jinak by to byl průšvih jako hrom. Za PAR AVION se přidávalo půl roku navíc. Na Slovensko, na výstavu Ekoplakátu, jsem byl pozván několikrát, dostal jsem za to čestné uznání a také mi bylo umožněno vycestovat do Žiliny a uznání osobně převzít, poněvadž Slovensko tehdy bylo Československo. Naozaj dojemné, hej?

Ve vašem dosavadním životě se střídají různé etapy výtvarné i spisovatelské činnosti. Zdá se to logické, zřejmě není možné se ztotožnit v jednom období s inspiracemi k různým těmto činnostem. U umělce to není činnost mechanická, je to umění, které zasáhne duši i srdce. Je tomu tak? Čím je to ovlivněno?

Tak především – nejsem spisovatel, natož umělec. Spisovatelem je dnes kdekd, „umělců“ je čím dál tím víc... Ale zpět k vaší otázce. Na počátku bylo SLOVO a to slovo bylo vyryto nebo vytesáno do KAMENE, obojí se prolulo v OBRAZ. Každý se snažil, aby ten obraz byl krásný. A tak nějak vzniklo UMĚNÍ. KRÁSNÉ UMĚNÍ.

Osazování plastiky u lázni v Bělohradě – 1989

Někdo se věnuje jedinému oboru, jiní je kombinují. Moje současná dvojdomost – kámen – slovo mně vyhovuje, i když mi chvíli trvá, než se „adaptuji“ na jiné prostředí, materiál, nástroje a myšlení. Důležité je mít radost z tvořivé práce. To je základem všeho. Pro mnohé jsou radostí peníze, které za práci obdrží, a to je špatné, protože taková práce není čistá.

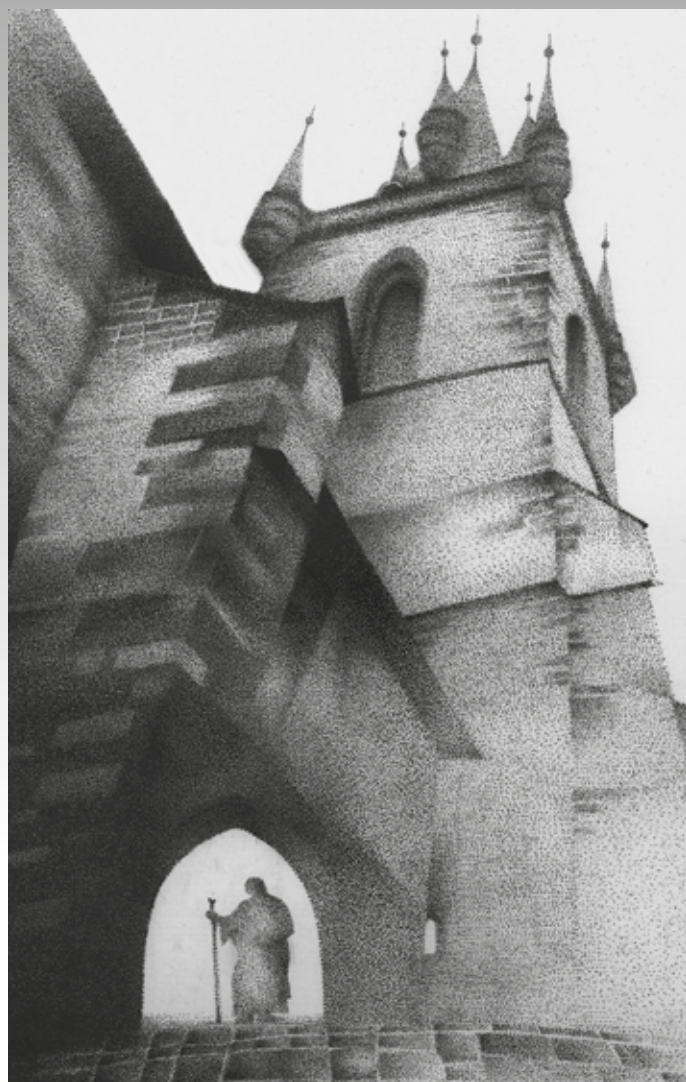
Někdy ovšem zasáhne „vyšší moc“ a najednou je z vás řidič nákladního auta. Kdy se tomu tak stalo? Byla i tato činnost v nějakém ohledu pro vás přínosem nebo alespoň novým náhledem na život?

Samozřejmě, že byla přínosem. A jakým! Znovu musím opakovat to, co jsem řekl o hospodě – škola k nezaplacení. Nastoupil jsem jako šofér a po nějakém čase jsem jím doopravdy byl. Nikdy jsem nezdůrazňoval, že jsem byl před tím šéfredaktorem, infiltroval jsem se zcela do prostředí a sdílel všechny radosti i strasti (po cestách i necestách) s ostatními, jinak žijícími a smýšlejícími, což se mi mnohonásobně vrátilo. A když už nic jiného, aspoň jsem se naučil jezdit.

Které osobnosti vás v životě nejvíce ovlivnily, ať už v profesním nebo v osobním životě? Na koho nejvíce vzpomínáte?

Na JUDr. Josefa Hakla, maminčina bratra, kopáče v Armabetonu a Monsignora Jiřího Reinsberga, kněze od Matky Boží před Týnem. O obou jsem napsal knihu, oběma ji také dedikoval neboli věnoval, pro-

tože oni mě neovlivňovali a přesto změnili můj život. Ukázali mně cestu a směr - metanoia se tomu říká, a to způsobem velmi nenápadným, jen tak mimochodem nebo náhodou. A účinkovalo to. Naučili mě mimo jiné dívat se a naslouchat. A to není málo...!!!

Knížní ilustrace - 2002

Co je pro vás v současné době radostí?

V tomhle věku už radostí ubývá a ty, které zůstaly a kterých si člověk dřív nevšiml nebo si jich nevážil, jsou o to intenzivnější. Je to každé nové jitro, kdy člověk vstane z postele (bez pomoci jiných), když otevře okno a nadechne se čerstvého vzduchu, když vychází slunce nebo naopak zapadá, ale nejdůležitější je, když se má člověk pořádně na co těšit a má – li ještě dost sil a vůle udělat něco pro druhé. Něco, co druhého potěší, co mu udělá radost. A nemusí to vždycky být věc. Štěstí a radost jsou jako ozvěna – vrátí se. Stejně jako láska. Víte, když má člověk peníze, může si koupit cokoli. Jediné, co si koupit nemůže, je láska. A přece... „Existuje způsob, jak si lásku můžete zaplatit: Kupte si psa!“ To nemá ze sebe, to řekl G. B. Shaw.

Vaše povídky jsou určitým vyznáním lásky k domovu, ke zdejším krajům. Je pro vás stále domovem Bělohrad, dům pod kostelem s krásnou vyhlídkou na Byšičky?

Upřímně řečeno, na tuto otázku nedokážu odpovědět. Mám tohle město rád a snad bylo Boží prozřetelností, že jsem se po dosti složité anabázi z Podtatranské nížiny dostal až sem, do Bělohradu. Bylo mnoho dětí jako já (nalezenců), jejichž osudy více či méně zkomplikovala druhá světová válka. Mým domovem mohlo být kterékoli místo na světě. Často jsem přemýšlel, co by bylo nebo jak bych asi žil jinde, kdyby... Jenomže ono žádné kdyby neexistuje. Existuje jen tady a teď. Tečka.

Pane Sehnale, děkuji vám za upřímný rozhovor. Přeji vám zdraví a stále nacházení inspirací k další výtvarné i literární práci.

Hana Friedrichová, foto: archiv J. Sehnala

Zmizelý Bělohrad

Tyto odstavce si nekladou za cíl podrobně historicky či stavebně popsat všechny budovy a zařízení, která v posledních asi osmdesáti letech zmizela z našich ulic, ale pouze připomenout pár míst, která se zapsala do historie našeho města a podlehla zubu času či stavebním úpravám. K jejich zániku někdy přispělo i to, že zcela ztratily původní funkci.

NEKVAPILOVA KOVÁRNA

Začneme Nekvapilovou kovárnou. Nízká budova stála ještě na počátku třicátých let minulého století na rohu nynější Rašiny a Lázeňské ulice, do které značnou část zasahovala. Bylo to stavení tmavé, přisedlé snad i trochu pod úrovní terénu. Uvnitř vládl pan Nekvapil, černý, v kožené zástěře. Žhoucí výheň uprostřed, v ní rozžhavené železo, velká kovadlina, na ní mistr tvaroval materiál hned mohutnými, hned jemnými údery kladiva. Zajímavé byly i měchy pod stropem s táhlem, kdy jeho pohybem dolů pomocník či přímo kovář dmychal vzduch do ohně. Pan Nekvapil byl také podkovář jak stálo na vývsním štítě a před budovou jsme mohli vidět kování koní. Pomocník držel ohnutou koňskou nohu, mistr přitvaroval podkovu, pak ji zovu vložil do výhně, trochu nahřál a opět na kopyto přiložil. Začoudilo to, zapáchnulo, ba přímo zasmrdělo, kovář vzal hřebíky a podkovu přibil. Tím připálením nejspíše podkova ke kopytu dokonale přilnula. Kovárna později musela ustoupit napřimující se Lázeňské ulici. Zmizela budova, zmizeli i koně. Nevím, zda je v našem městě vůbec ještě nějaký kůň a jak daleko bychom museli jet, abychom ho mohli nechat okovat.

Nekvapilova kovárna – domek za Bohumilkou

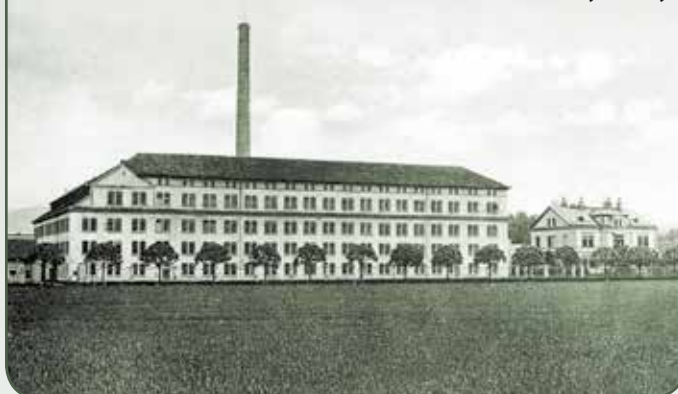

GOLDSCHMIEDOVA TOVÁRNA

Budova Goldschmiedovy továrny v nynější ulici T. G. Masaryka se ztrácela vlastně postupně. Původní čtyřpodlažní budova v klasickém industriálním slohu z druhé poloviny předminulého století dotvářela hlavní dopravní tepnu města od nádraží na náměstí a dodávala jí skutečně městský ráz. V polovině minulého století z ní ubylo nejvyšší patro a změnou proporcí a úpravou fasády se ze zajímavé a svým způsobem vzhledné budovy stala neforemná betonová krabice. S tou jsme se rozloučili možná i ku prospěchu vzhledu města v minulém roce.

Poblíž této původní staré vysoké budovy nebo snad přímo v ní byla tovární prodejna a my jsme tam také občas nějaký ten textil nakupovali. Pro nás děti to byla vždy slavnostní záležitost, protože po nákupu nás pustili do prostoru, který sousedil s krámem a tam se povalovaly vyřazené papírové cívky. Byly asi tak dvacet centimetrů dlouhé, dole tak silné, že se daly nasadit na prsty, nahoru se zužovaly. Doma jsme si jimi prodloužili prsty, hráli si na strašidla nebo navléknutím více cívek za sebou získali různě dlouhé tyče k šermu či jiným účelům.

Budova Goldschmiedovy továrny

BAŽANTNICE

Restaurace v Bažantnici. Dnes jen místo vzpomínek, nechce se ani věřit, že v době největší slávy po druhé světové válce tam v sezóně hrála každý den kromě pondělí živá hudba. Ne jen tak nějakí amatéři, ale po dobu několika let pražský orchestr Ládi Bergera. Tito výborní muzikanti vystupovali přes zimu v některé taneční kavárně na spodním konci pražského Václavského náměstí a přes léto v Bažantnici. Pokud bylo počasí skutečně nepříznivé, hustý déšť od rána, pak hráli, jak se říkalo v radnici, tedy v Lázeňském hotelu na náměstí.

My jako prázdninovní studenti jsme nejprve chodili tak zvaně pod okno, poslouchali tehdejší hity a pozorovali život kolem. Samozřejmě že pod okno chodily také místní dospívající krásky. Později jsme občas vstoupili dovnitř a jeden rok se s muzikanty objevila hezká, mladá, nápadně se oblékající a pestře

se líčící dívenka spolu se štětinatým psíkem. Netrvalo dlouho, seznámil jsme se nejprve se psem a potom i s ní, jejím prostřednictvím pak s hudebníky. Dopadlo to tak, že jsme v ty dny, kdy sál zel prázdnotou, měli vstup zdarma a dělali publikum. Vedoucí kapely totiž říkal, že když někdo přichází a vidí, že je sál zcela bez návštěvníků, může ho to od vstupu odradit. Pokud však uvidí alespoň jeden stůl obsazený, neváhá a vstoupí. Proto jsme v některé dny seděli uvnitř, poslouchali hudbu a bavili se s onou slečnou i s muzikanty vybranými místními děvčaty, které měly vstup rovněž volný.

Ona muzikantská slečna měla ještě jednu zajímavost. Nosila sandály bez ponožek a v nich výrazně rudě nalakované nehty na nohou a to byla v té době věc nevidaná. Když jsme s ní šli po ulici, některé místní občanky přebíhaly na naši stranu, aby mohly tu prostopášnost vidět na vlastní oči zblízka.

PARDOUBEK

Pardoubek zmizel vlastně na třikrát. Ve třicátých letech minulého století tam byly po krátkou dobu dva objekty. Stará dámská plovárna u hráze poblíž nynějšího nového přepadu, zděná centrální část a dvě křídla dřevěných kabin. První zmizela dámská plovárna, původem zcela jistě ještě z doby rakouského mocnářství. Byla to dřevěná bouda na kůlech nad vodou s malým bazénkem s prkennou podlahou uvnitř. Laťovými stěnami volně protékala voda z rybníka. Hloubka nádržky byla asi jeden metr, rozměr nejvýše dva krát tři metry. Koupání chtěla dáma, která nesměla vystavovat své půvaby veřejnosti, vstoupila do plovárny, tam se svlékla do koupacích šatů. Ty připomínaly spíše nynější dlouhou noční košili, vlezla po schůdkách do bazénku. Zde se počachtala, usušila, oblékla a důstojně odešla. Žádná škoda, že toto zařízení ještě před válkou zmizelo, ovšem ze zadní stěny zmizelo i skáckací prkno, jediné, které kdy na Pardoubku bylo.

Hlavní stavba, v době vzniku skutečná chlouba města, přitahovala návštěvníky nejen z Bělohradu, ale i z okolních měst společně s dalším lákadlem, tenisovými kurty. V těch letech největší slávy Pardoubku bylo sice v Hořicích koupaliště, ale nebyly kurty, na Pace nebylo ani jedno ani druhé a tak žil Pardoubek a Bažantnice od rána do večera. Pro zábavy chtivé společnosti jezdily po hladině lodičky, jedinci se mohli předvádět na maňáscích, jakýchsi dřevěných kajacích, v hale se hrál stolní tenis. Kdo si při přechodu přes písčitou pláž potřínil nohy, mohl si je umýt před kabinami ve škopíčku, který stál u vstupních schůdků. Někdy se stalo, že onen čistotný host musel odsunout dítě, které si v té nádrže pouštělo lodičky. Před odchodem si mohly dámy nechat upravit účes od kadeřníka, ten měl v hlavní budově svoji oficínu. V době oběda přiběhl pikolík z Bažantnice, přijal objednávky na obědy a odpelášil. Za chvíli byl zpět s vybranou krmí uloženou mezi dva talíře. Limonády sytých červených, žlutých, oranžových či zelených barev, ale stejné chuti, byly spolu s trvanlivým pečivem v prodeji po celý den.

Nebyla ovšem u vody vždy jen idyla, známe i příhody z černé kroniky. Stálým hostem po řadu let či spíše desetiletí byl pan učitel František Divíšek spolu s nezbytnou dýmku. Měl svoji lavičku a nebylo snad hodnějšího a klidnějšího návštěvníka, až jednou mu neznámý pachatel namíchal do měchuřinky k tabáku luční seno. To znehodnocení jeho návykové látky ho přimělo k nebývalému rozčilení, k bouřlivým slovním projevům, chápal to něco jako svatokrádež.

K stálým návštěvníkům patřil i starší důstojný, usměvavý pán pomalé chůze a klidných pohybů, kterého jsme znali jen pod stavovským označením „pan docent“. Jaký měl obor, z které byl fakulty, jsme se nikdy nedozvěděli. Miloval Pardoubek opravdu hodně, protože na něj nezanevřel, ani když mu neznámý pachatel odcizil z kabiny cenné náramkové hodinky.

Osobou, když ne podezřelou, tak při nejmenším spornou, byl trafikant Šefl, v té době starší mužik poněkud křivého pohledu. Zajímavé bylo, že byl vždy obklopen před – a pubertálními mladíky. Ty hned bavil na dece na pláži, hned zase všichni zmizeli do kabiny číslo 2, kterou měl tak nějak propachtovanou. Podezření na ohrožení mravní výchovy mládeže zde nebylo asi daleko od skutečnosti.

To jsou vzpomínky. Nejprve zmizely doplňkové služby, později maňásek, všechny lodičky až na jedinou, která byla předepsána coby záchranný prostředek, pak postupně padaly dřevěné kabiny. Nakonec zůstala jen střední zděná část s onou lavičkou učitele Divíška. Jedna místnost v ní sloužila jako převlékárna pro pár posledních věrných. Ono totiž jako mizelo vybavení, mizeli i návštěvníci. Nakonec to dopadlo tak, že v hlavní sezóně, kdy slunce palilo již od časného rána, bylo na pláži pět šest stálých návštěvníků. Mohl bych jmenovat pana Hofmana, pravidelně měřícího teplotu vody, Romana s kytarou, Ědu, vždy chválicího kvalitu a čistotu rybníka, šatnářku z lázní a někdy i mne, a to je asi tak všechno. Zmizela i zděná část, takže nebude se kde převléci. Místo pláže je dětské hřiště, budoucnost ukáže, kolik jásajících děcek se tam denně sejde.

Zmizel volejbalový dvorec, který stál v místech nynější Anny Marie. Tady to byla záměna k lepšímu, i když kurt také prožíval slavné chvíle. Tehdejší kulturní referent Karásek takřka denně organizoval zápasy pacientů proti zaměstnancům. My, jako studenti, jsme nepatřili kmenově do žádné z těchto skupin, ale pravidelně jsme zaskakovali tam, kde byla potřeba šestici doplnit. Hned za jedny, hned za druhé. Byly to napínavé souboje a temperamentní vděční diváci nikdy nechyběli.

Jiří Vacek, foto: archiv

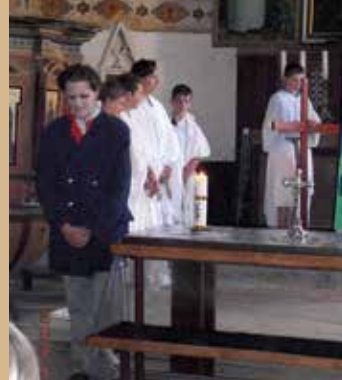

Již jedenáctá odbila...

Marie, matko milosti, buď pomocnicí v žalosti...

Zasej, má milá, zasej len, vzpomínej na mne každý den...

Jen ustaň málo v pospěchu, jen popřej málo oddechu...

...ten hřbitov – a těch křížů řad...

...a byla cesta výšinou, loukami, lesem, bažinou...

Ty mrtvý lež a nevstávej...

Dobře ses, panno, radila, na boha že jsi myslila...

JAK JSME HRÁLI DIVADLO...

Konečně je tu závěr školního roku a tolik očekávané prázdniny již přímo klepou na dveře. Slunce pere do oken tříd, učivo je probráno, známky už jsou napsány. Jak nejlépe tento závěrečný čas vyplnit? A tak pozvánka na divadelní představení přišla více než vhod. Sedmáci zvedli své spolužáky z ostatních tříd z lavic a vytáhli je na malý výlet, jehož cílem byla dominanta okolí našeho městečka, kopec Byšičky s malebným kostelíkem.

Kostelík na Byšičkách se tak stal působivou kulisou pro divadelní ztvárnění Erbenovy Svatební košile. Krásný text této balady o nezvratitelnosti osudu secvičili a svým spolužákům předvedli žáci 7. B.

Poděkování paní Š. Fléglové ze ZUŠ Hořice za scénář, paní L. Voňkové za „garderobu“ a panu Z. Kundrátovi za odvoz kulis.

POLEDNICE ANEB VARIACE NA ERBENOVSKÉ TÉMA

Povykující, plačící, provokující parchant poskakuje po příbytku, pohazuje předměty. Pokličky, papuče, ponožky pořád plachtí pokojem.

„Pitomě, přijde paní pod plachetkou podobná plesnivě paprice, páchnoucí prasečím pižmem. Pěstěné pařáty pocitíš po páteři přejíždět,“ praví potichu panímáma předpokládajíc postrašení Pepíčka.

„Pche, přestaň prosím, přeháníš.“

„Polednice přesto přijde, počkej!“

Počátek poledne přišel, přinášeje povyk postižených pitomců provádějících

podobné pitomosti. Prask, prask. Praská podlaha. Práh překročila podivná přihrbená postava. Přišla pro plačícího Pepíčka: „Pojď, posero, půjdeme pospolu pěšinou pro převýchovu provinilců!“ Panímáma přiskočila přidržujíc Pepu pod paží. Potom padli, plachtili po podlaze.

Později přišel pantáta Pavel, pomohl panímámě. Pepíček pomoc pantáty postrádal. Pro Pepíčkovu přežití přišel pantáta pozdě.

V. Dlabová, IX. B

ŽÁCI TŘÍDY 9. B SI HRÁLI S ČEŠTINOU

BBQ

BARBECUE
DRUH AMERICKÉ OMÁČKY

Bílý bizon byl bit, byť byl bezbranný, bojácny. Bylo by báječné, ba bezvadné, být bystrým bojovníkem!

Bizon brečel, bití bylo bolestivé.

„Budeš bezva BBQ,“ brblal bystrý bizon.

„Bodej, bratře bizone, bodej bizoními bodáky!“

„Báááá!“

Bizon byl bez břicha.

BBQ bylo bezvadné.

J. Materna, T. Holomba, IX. B

VÝKUP STAROŽITNOSTÍ

DOBŘE ZAPLATÍM

za kapesní a náramkové hodinky, hodiny, obrazy, fotoaparáty, lustry, obrazové rámy, pивní lahve, housle, staré vyznamenání, odznaky, mince, bankovky a jiné.

KOUPÍM I CELOU POZŮSTALOST

PORADENSTVÍ I NABÍDKA

JE ZDARMA. PLATBA V HOTOVOSTI.

Telefon: 605 254 511 - p. Hrneck

STŘECHY
Z&L Kundrát
Lázně Bělohrad
739 013 876, 731 554 243, www.strechykundrat.net

UŽ ROSTOU

Po delším období půstu v dnešních dnech srdíčko nejednoho houbaře zaplesá. Houby dokonce rostou i na místech, kde bych je jindy ani neočekával. V parčíku za barákem nebo na naplavenině prodlužující břeh Javorky.

Proč právě teď? Protože na tuhle chvíli jsem se cíleně připravoval dost dlouho.

Kvalitní hnojení je přece základem každého pěstování a houby prý po takovémto oživení půdy ze země doslova skáčou. Začalo to tedy tím, že jsem přestal sbírat exkrementy od našeho psa. Opravdovým balzámem pro podhoubí je posekaná tráva. Tak jsem přestal odvážet trávu do obecní kompostárny a pěkně ji vršil v parčíku. Dlouhodobým pozorováním jsem zjistil, že výborné účinky má tráva posečená motorovou sekačkou, nejlépe kolem nedělního poledne. Trochu jsem znejistěl, když mě několik spoluobčanů začalo v mém počínání následovat. Uklidnil jsem se však, když jsem zjistil, že mé teorii vdechli další rozměr. Přestali totiž používat popelnice a všechny odpad pěkně mrskali do Javorky. Odpad se zachytával za vystouplé kameny a začaly vznikat nejdříve ostrovy, pak poloostrovy a nakonec z každé strany řeky byly břehy o dobrý metr delší. Ideální nová plocha pro houbaření.

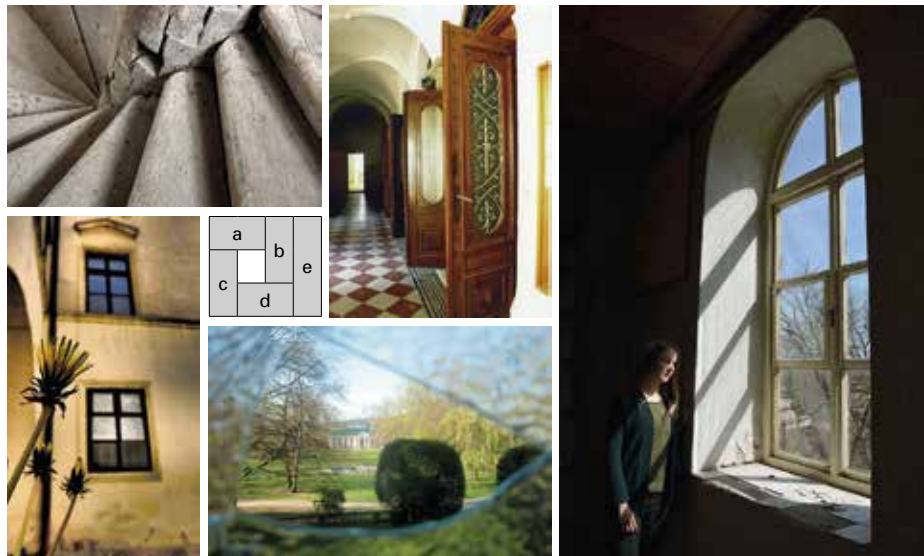
Trochu jsem o svém počínání začal pochybovat, když jsem zaregistroval zvýšený výskyt potkanů. Záhy jsem však pochopil, že firma vykonávající deratizaci v obci, absenci této činnosti mně vlastně v mém nápadu podporuje a pomáhá v půdě vytvářet mikroflóru, jakou by člověk těžko vytvořil.

Myslím, že způsobů, jak probudit podhoubí k životu, je mnoho. Proto nebuďte „úzkoprsí“ až bude plný kontejner. Pěkně pohnojte pozemek, v kontáku přece houby nerostou...

Jaroslav Voves, foto: ilustrační

VYHODNOCENÍ FOTO SOUTĚŽE: ZÁMEK OČIMA FOTOGRAFŮ

Porota vyhodnotila a doporučila k ocenění 5 nejlepších snímků a 5 nejlepších souborů od 14 autorů (celkem 67 fotografií). Nejlepší snímky: Lucie Hronová (c), Věra Jirásková (d), Jan Kejval (a), Lenka Knapová (e), Ladislav Kunst (b) - bez pořadí. Nejlepší soubory: Lucie Hronová, Jan Kejval, Lenka Knapová, Tereza Kráčmarová a Ladislav Kunst (bez pořadí). Porota ve složení: Jiří Čejka, Vladimír Herbrych (oba Fotoklub Nová Paka), Michal Jánský (fotograf, Praha).

V BAŽANTNICI SE BUDE HRÁT KONCEM SRPNA JEDEN Z NEJVĚTŠÍCH ŽENSKÝCH TENISOVÝCH TURNAJŮ V ČESKÉ REPUBLICE V ROCE 2016

Milí přátelé, příznivci bílého sportu, dovoluji mi, abych Vás co nejsrdečněji pozval jménem výboru tenisového oddílu TJ Lázně Bělohrad i jménem svým na **celostátní tenisový turnaj žen kategorie „B“**, který se pod názvem „Elnino.cz Cup“ uskuteční ve dnech **27. – 29. srpna 2016** v našem krásném tenisovém areálu v Bažantnici.

V Lázních Bělohradě holdují tenisu jeho milovníci již více než devadesát let, a i proto považujeme přidělení pořadatelsví turnaje kategorie „B“ jako odměnu za poctivé pořádání desítek turnajů kategorie „C“, kterých jsme ve všech věkových kategoriích uspořádali v posledních několika letech více než padesát, za úspěchy našich závodních družstev a v posledních letech i za nemalé úspěchy jednotlivců. Naší snahou je založit tradici pořádání turnaje této ženské kategorie a po rozšíření areálu o další dvorec se ucházet o pořádání kategorie nejvyšší. Jsme přesvědčeni, že k tomu máme nejen potřebné tenisové zázemí, zkušenosti a schopnosti, ale i podporu vedení města a sponzorů, kteří jsou ochotni svojí účastí přispět ke kvalitě a atraktivnosti turnaje pro přední české hráčky, z nichž řada je či byla na světovém žebříčku WTA. Již v letošním roce chystáme pro hráčky a jejich doprovod překvapení, která, jak pevně věříme, udělají radost, ale zároveň zajistí vysokou úroveň společenské části turnaje, hráčské pohodlí a komfort (manikérské a pedikérské služby, sportovní masáže, vyplétání raket, bohaté domácí menu). Společenským vrcholem turnaje jistě bude Hráčská party, kterou slavnostně zahájí starosta pan Ing. Pavel Šubr.

Milí přátelé, v současné době má náš oddíl velice silnou ženskou generaci, a tak pevně věříme, že nejen využijete příležitost vidět přední české hráčky, ale že přijдете především podpořit domácí želízka v ohni Kláru Lamiovou, Terezu Lamiovou, Moniku Pourovou a Markétu Zeminovou.

Na setkání se těší

Mgr. Ondřej Zemina, ředitel turnaje, člen výboru tenisového oddílu TJ Lázně Bělohrad

KAMENICTVÍ
Veverka

Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

čerstvé pečivo 7 dní v týdnu

• posezení
• teplé nápoje
• denní tisk
• připojení wifi

Prodejní doba
Po - Pá 6,00 - 12,00 So 6,30 - 11,00 Ne 7,00 - 11,00

Lázně Bělohrad, Vojtěšková ul. 493792573 www.josefydl.cz pekarna@josefydl.cz

Hochu, ty to vyhraješ. Más dobře stavěny, široký kolena.

Hodinar Rudolf Hylmar Jaroslavu Krausovi

SYN TRAKAŘOVÉHO KRÁLE

Z nádvoří hradu Kryštofa Haranta na Pecce odstartoval zajímavý závod. Závod šestnacı trakařı a šestnacı mladý borcı. Uprostřed léta osmadvacátého roku minulého století se vodiči s trakaři poslušne seřadili od startovního čísla jedna do šestnacıtky. Jedničku měl na prsou peckovsky kastelán a hlavní organizátor závodu Jaromír Rychtera. S devítkou a s oblíbenou kšiltovkou na hlavě Jarka Kraus. Ten pocházel z draznıho domku ve Valdove a v době závodu mu chyběl jeden měsíc do osmnacıtky. Start byl na nádvoří hradu, dále se jelo a běžel s trakařem peckovsky náměstím dolı do Bele, ostře doleva tím hrozný stoupakem, kde trı z pěti cyklistı dnes tlačí své moderní stroje, na Horní Javoří. Vmžiku dolı do Arnoštova a kolem hospody Zlatnıkovy a hřbıtova k bukovinske jednotřídní škole. U křížku na rozcestí zahrnou chlapi s trakaři opět na levou ruku a rychle šupajdı do Pecky, do cíle na nádvoří. Víte, že tenhle okruh měří devět a pıl kilometrı? Ale hlavně má šılene převýšení. Nahoru, dolı a zase pro změnu nahoru. K tomu si mıžete přidat nádherný vıhled do kraje. Ale, kdo z té naší šestnacıtky se chce kochat vıhledem? Borci, alespoň tí vpředu, myslí na kapsnı hodinky, na pravé švýcarské omegy, ty pro vıteze věnoval peckovsky mistr hodinar Rudolf Hylmar. Jak předpovıdal mistr hodinarsky, tak se i stalo. Vyhrál Jaroslav Kraus. Vítěz měl prı trakař zapıjeny od někoho z Bele, ale stejne trakař netrakař musel makat, musel porazit patnacıtku soupeří. Švajcky, omegy, byly setsakramentsky zasloužený. Tak, to máme trakařového krále, a kde je jeho syn? Musíme se vratıt do Radkyně, kde Krausovi měli koloniál a hospodárství.

Trakařovy král se vyuil ve Skřıvanech u Zmıtkı obchodním přıruım. Doma v Radkynı dělal na poli. Místo koní tahaly u Krausı pluh, brány i žebrınak krávy. Po přací měl velkou zalubu ve sportu. Lyže, cvıcenı, kolo. Sportovně šéfoval radkynskyml klukım. Vıdyt kromě peckovskeho závodu trakařı vyhrál i cyklistický závod Paka - Valdov - Lány - Bělohrad - Bělá - Štıkov - Paka.

Za manželku si Jarka Kraus bere Frıdu Moorovou, neteř hudebního skladatele Karla Moora. Frıda je ze Zavidovic v Bosně a Hercegovině. Mají spolu trı syny - Jaroslava, Ivu a Jırıho. Po druhé světové válce, po petıtyřıcatem roce, se Krausovi stěhují z Radkyně do Stupně. Za války by to pochopitelne nešlo, hned kousek za Belou konıl Protektorát a zacınala tısicileta Rıše. Ve Stupně vedou krám a známou hospodu U Krausı. Klidne by se mohla tato povídka jmenovat Synové trakařového krále, protože prostřední syn - Iva umel maratón za nádherný dvě hodiny třicet a kilometr za dvě minuty padesát. Ten prı dokonce ve vojenský chanadach, tak neskutecne, že

se mi tomu ani po letech nechce verıt. Pozadu není ani nejmladı Jirka, jeden z manažerı prvligovy chokejistı z Vrchlábí. Ale já se zamerıl na nejstarıho, na Jaroslava. Jarda se dost sportovně potıl. Jezı cyklistické závody, ještě i v dobách, kdy se závody dělily na galuskové a drařakove, podle obutí kol. Běhá přespolaky, atletické závody, startuje v Jilemnicí na Hancove memoriálu v republikove padesátce v běhu na lyžích. Závod vyhrává legendarı Cardal, taky Jarda. A náš Jarda na tenhle závod, který měl start a cíl na jilemnickyml fotbalaku, rád vzpomíná. Na vojně coby

Triatlonova parta u místku v Innsbrucku

Ve Špindlu před Sedmdesatkou

V cíli Jabloneckého maratonu.

lampasák, podporučík, je na Julisce na jedné cimře s poručíkem Rudou Kučerou a vojínem Jožkou Adamcem - legendami pražské fotbalové Dukly i reprezentace. „Kučera s Adamcem byli pořád někde na soustředění či zájezdech a já musel sám uklízet světnici,“ hovoří po letech Jarda a přidává: „Každou středu se hrál důstojnický fotbálek, jednou jsem byl v partě Pluskala, jindy zase na straně Masopusta. S balónem jsem se moc nepotkával, většinou jsem jenom šíleně běhal...“ Jarda Kraus přichází do Bělohradu koncem šedesátých let. Bere si za manželku Zdenu Čerovskou z ulice spisovatele Vachka u fotbalu. Pět let nás všechny nechává v klidu. S takovým „krausovským“ nadhledem pozoruje místní sportovní dění. Jednou se vrátíme na běžkách ze Zvičiny. V Brtvi od Syrovátků běžkujeme po silnici, po cestě. Najednou vedle nás v poli, v hlubokém sněhu, se ze tmy vynoří lyžař. Je stejně rychlý jako my na umlácené cestě. „To je Jarda Krausů, ty ho neznáš?“ povídá někdo vedle mě. To bylo moje první setkání s Jardou. Pak už to začalo. Jarda dává dohromady partu Bělohradčáků a vyráží se na 20. ročník Po hřebenech Krkonoš. Sedmdesátka. Následují Jizerská padesátka, Jablonecký maratón, v Bělohradě jezdíme Lázeňský pohár

Na Vyskeři

na běžkách, pořádá se Bažantnický kros, což je dvakrát k byšickému kostelíku. Krásné lyžařsky i běžecky blbneme a hlavním tahounem je on. Než přišel, znali jsme jen tenis, pinec, fotbal, hokej, volejbal, házenou. „Nebylo nám líp, volové, když ten zatracenej Kraus byl na Stupný?“ napůl se ptá a napůl konstatuje Vláďa Závěský, řečený Závěs, při hrozném a dlouhém výstupu na Zlaták v čase naší první sedmdesátky. Tenis, to sice nebyl Jardův sport, ale když viděl, že Závěs, Kupka, Hořa, Ježek, Franta Čerovský a další z party hrají tenis, tak i on tenisuje. Spíš sežene poháry, ceny, zajistí sponzory, než aby vyhrával jednotlivé fiftýny. Bekhend a forhend nejsou pro Jardu to hlavní. Přichází éra triatlonu, duatlonu. Další velké závody a i u nich hraje Jarda prim. Bažantnice, Pardoubek, Lázeňská ulice, Radnice, náměstí a celé město žijí závody.

Podkrkonošský pohár, Mistrovství republiky, světová série Powermann. Kočař, Rautenkranc, Petrové, Fox, Seidl, mistr světa Dellsperger, to jenom zkratkovitě řadím oblíbené závody a velká jména. Byly to nádherné časy a i po letech mi nezbyvá, jakožto jednomu z řady Jardových pomocníků, než mu poděkovat. Alespoň o Jardovi psát, když už nejde

S Liborem Stránským na mistrovství republiky v triatlonu.

sehnat peníze na pomník... Pořádný chlap dělá pořádně všechno. Práci, koníčky, sport i to zatracené pití. A nejstarší syn trakařového krále je pořádný chlap.

Eduard Čeliš, foto: archiv

Na třicetinách Pavla Šubra

Sedmdesátka po hřebenech Krkonoš

Po běhu Šárovceva Lhota - Zvičina

V Neptunu - 25 let po první Sedmdesátce

ŠIKOVNÉ RUCE A CHYTRÉ HLAVY

Fanoušci ode mě chtějí podepsat fotku nebo i omluvenku...

Miroslav Loner

neboli
Fayne

Miroslav Loner neboli Fayne, mladá internetová hvězda pocházející ze Šárovcovy Lhoty. Čemu se věnuje a jak je možné, že ho znají stovky lidí?

Ahoj Míro, pro začátek, mohl by ses čtenářům představit?

Faynověj den všem, jsem kluk z vesnice, který si rád dělá srandu především sám ze sebe. Na internetu vystupuji pod přezdívkou Fayne. Jsem vystudovaný kuchař - číšník, ale pokazím i špagety. Mezi mé koníčky patří především natáčení na YouTube, ale rád si také zahrají poker nebo fotbal, který jsem hrál i 8 let závodně za Lázně Bělohrad. Jednoho dne mi trenér řekl, ať začnu běhat, a tak jsem se dal raději na YouTube.

Momentálně jsi velice populární na Youtube, kam nahráváš vtipná videa. Jak jsi se k tomu dostal, chtěl jsi se vždy nějak zviditelňovat?

Už když jsem byl „malej pindour“, tak jsem měl ke kameře a natáčení velmi blízko. Natáčel jsem si pro sebe takové kravinky, a hlavně videa, ve kterých jsem si dělal sám ze sebe srandu. Což mi vlastně i tak nějak zůstalo (směje se). K natáčení na YouTube mě přiměla sestra, jelikož sledovala různé youtubery, a tak mi řekla, že bych to mohl také zkusit. No a tak jsem to zkusil a jsem za to rád. Zviditelnit jsem se chtěl už od mala, vždycky jsem tak nějak chtěl být středem pozornosti. Často jsem obdivoval lidi, kteří dělají šoubyznys a objevují se v televizích, rádiích atd. Říkal jsem si, že to musí být parádní život. Hrozně jsem si přál být alespoň jednou v televizi, a to klidně i jako nějaké křoví v pozadí, třeba v televizních novinách na Nově. Momentálně hraji v pořadu Aliho Partáci, na který se můžete mrknout každou sobotu od 17:20 na Prima Cool.

Poznávají tě lidé na ulici?

Poslední dobou častěji a častěji, především na různých zábovách nebo ve větších městech. Je to opravdu skvělý pocit, kterého si neskutečně vážím. Zrovna včera mě poznala slečna z McDonaldu, což byla celkem vtipná situace... Hamburger jsem ale zdarma nedostal.

Jezdíš i na nějaké akce? Míváš na nich své fanoušky?

Jasná věc, různé YouTube akce se u nás konají poměrně často. Zrovna teď budu ve Žďáru nad Sázavou, Hradci a Praze na youtuberské akci jménem Cinetube, což je akce, kde si každý YouTuber připraví video, které se poté promítá v kinech. Ano, sem tam ke mně někdo na podobných akcích přijde, že by chtěl podepsat omluvenku nebo fotku. Je to super (usmívá se).

S jakými zajímavými lidmi z této oblasti jsi se v poslední době seznámil?

Poznal jsem spoustu zajímavých lidí a přátel, a to jak youtuberů, tak herců. Nedávno jsem se poznal třeba se skvělým hercem a komikem Ondrou Sokolem nebo Fatty Pillowem. Ještě před dvěma lety jsem sledoval známé a slavné youtubery jako například Hoggyho, Vidraila, Stejka, Vadaka a spoustu dalších jen přes PC. Teď se s nimi normálně bavím a spolupracuji s nimi. Jsem za to rád, že jsem mohl poznat takové osobnosti.

Kde bereš nápady na videa? A jak často nová videa vydáváš?

Na tuhle otázku se mě ptá hodně lidí a sám pořádně nedokážu odpovědět, prostě mě to najednou v té mé palici napadne. Videa vydávám tak jednou až dvakrát do týdne. V nejbližší době mám v plánu natočit další video ze série Dubsmashů, kdy první video této série má už přes 180 000 zhlédnutí, což je pecka!

(pozn. Dubsmash - krátké hrané skeče doplněné dabingem ze slavných filmů, videí)

Jak na tvoji činnost reaguje rodina, přátelé? Podporují tě ve tvé tvorbě a vystupují ve tvých videích?

Ze začátku se o to ani nějak nestarali a nechali mě dělat to, co mě baví. Až po nějaké době, kdy videa začala mít nějakou sledovanost, se o tom začla rodina bavit více. Podporu od rodičů určitě mám, i když se občas ne všechno líbí. Dokonce si zahráli i ve dvou videích. Zrovna nedávno jsem vydával video s názvem: „Věty, které by se fotrům neměly říkat,“ kde se „překvapivě“ tatka také ukázal. A co se týče kamarádů? Abych řekl pravdu, tak mě v tom ze začátku ne každý podporoval, ale to se dá při tomto koníčku celkem i očekávat.

Máš nějaký zajímavý zážitek spojený s Youtube? Něco, na co nikdy nezapomneš.

Zážitků mám několik, a to hlavně s youtubery, ale to se sem asi zrovna dvakrát nehodí, si myslím... Jako zážitek беру například každé setkání se známou osobností nebo setkání s lidmi, co mě sledují... A co se týká trapasů? Na ty jsem expert, těch je vážně spousta, legrace musí být.

Chtěl by ses natáčením živit i v budoucnu?

Mít koníčka, který by tě zároveň bavil a živil? Myslím si, že je to přání každého člověka. Od nového roku jsem dostal nabídky jako například zahrát si v divadle nebo moderování plesů a pořadů na Prima Cool, což mě velmi těší a uvidíme, kam mě ještě osud zavede. Každopádně jsem rád, že jsem s něčím jako YouTube začal a děkuji všem, kteří mě podporují a sledují.

Tereza Kráčmarová, foto: autorka a archiv M. Lonera

Fayne
youtube akce

Jakub Kohák

Ondřej
Sokol

Fatty
Pillow

